

Pardubická radnice pořídí na úřady sedm defibrilátorů

PARDUBICE Pardubická radnice pořídí sedm defibrilátorů, které do-
pomožou lidem pomoci třeba v přípa-
dě srdečního infarktu. Rozmístí je
ve všech svých budovách a ve dvou
městských obvodech. Zařízení se
ovládá velmi snadno a může zachrá-
nit lidský život.

„Obsluha by měla být velmi intui-
ivní. Prostřednictvím hlasového
návádění člověku říká, které kon-
krétní kroky má učinit,“ řekl náměs-
tek pardubického primátora Jakub
Rychtecký.

Před Vánocemi při jednání zkola-
boval Rychteckého kolega, měl sr-
deční infarkt. Náhodou byl přítom-
ný i zdravotník a oba pacienti po-
kytli první pomoc a uložili jej do
stabilizované polohy. Do tří minut
přišli záchranáři. „Vše dobře do-
padlo. Plnil jsem po telefonu poky-
y zdravotníků, kteří se mě mimo-
urně dotázali, jestli máme defibrilá-
tor,“ řekl Rychtecký.

Pardubická radnice již v roce
2009 pořídila pět defibrilátorů.
Jsou k dispozici na místech, kde se
koncentruje velký počet lidí. Jde o
stadion, letiště, plavecký areál a ho-
tejevou arénu. Pardubice tehdy za
přístroje vydaly 300 tisíc korun.
Jako první si přístroj pořídil Pardu-
bický kraj, který jej umístil na re-
cepce úřadu. (zln, ČTK)

„Fungovala jsem jako máma, táta, vychovatelka i opravář“

**Vysoké pracovní pozi-
ce jsou stále záležitostí
především mužů.
Ženy takové posty čas-
to přijímají až v době,
kdy jim odrostou děti.**

Lenka Štěpánková
redaktorka MF DNES

PARDUBICE Dvě ženy za poslední
měsíce obsadily v Pardubicích vy-
soké pozice. Hana Šmejkalová se
stala ředitelkou letiště, Romana
Provazníková je v současnosti jedi-
nou děkankou na Univerzitě Pardu-
bice. Jsou však výjimkou. Přestože
Mezinárodní den žen včera připo-
mněl důležitost ženské rovnopráv-
nosti, žen na vysokých postech je
stále málo.

„V porovnání se Západem u nás
stále není příliš obvyklé genderově
rovnoprávné vnímání světa. Takle
obecná atmosféra se projevuje i v
pohledu na ženy působící ve vyso-
kých funkcích. To, že jich tam vidí-
me stále tak málo, je způsobeno i
tím, že se tomu u nás tak málo lidí
diví. A příklady táhnou,“ vysvětluje
antropolog Tomáš Samek.

Ženy často v profesním růstu limi-
tuje mateřství a péče o rodinu.
Není proto výjimkou, když vyšší

funkci přijmou až v době, kdy jsou
jejich děti odrostlé.

Takovým případem je Irena Bure-
šová, která v Přelouči zastává post
starostky už páté volební období.
Funkci získala až poté, co jí zemřel
manžel a dcera se odstěhovala.

„Kdybych byla mladší a měla dce-
ru malou, určitě bych tuto funkci
nevezala. Takhle jsem ale rodinou
nebyla limitována, neřeším, jestli
denně v práci strávím deset nebo
dvanáct hodin. Vůbec se ale nesty-
dím za to, že jsem mnoho hodin
probřečela a vyčítala si, proč jsem
vůbec kandidovala. A to jsem vů-
bec netušila, do čeho jdu,“ uvádí
Burešová.

Také děkanka Fakulty ekono-
miko-správní Univerzity Pardubice
Romana Provazníková svou funkci
získala až v době, kdy byla rozvede-
ná a jejímu synovi bylo 28 let. Přesto
si dokáže představit, že by
na tento post nastoupila i dřív.

„Už v době, kdy byl syn malý,
jsem získala tříměsíční studijní stáž
v Birminghamu a s pomocí manže-
la a babiček jme i toto zvládli. Na-
víc jsem musela i v době, kdy byl
syn malý, pracovat na disertační
práci, což pro mne znamenalo za-
čít až večer, když jsem ho uložila
ke spánku, a jediný volný večer,
který jsem měla, byla sobota. Tak-
že si myslím, že bych takovouto
výzvu přijala i tehdy, byla jsem
mladší a zátěž jsem zvládala,“ uvá-

Úspěšné ženy Romanu Provazníko-
vou (nahore), Hanu Šmejkalovou
(vlevo dole) a Irenu Burešovou (vpra-
vo dole) spojuje to, že vysoké pozi-
ce přijaly až v době, kdy jim odrostly
dětí. Foto: archiv MAFRA

dí. Mnohdy tak pomáhá, když na
rodičovskou dovolenou jde muž.
Jenže v tom případě se řeší rozpo-
čet.

„Nepochybuji o tom, že by muži
chodili na rodičovskou častěji, kdy-
by ztráta jejich příjmu nebolela ro-
dinu o tolik víc než ztráta příjmu
ženy. Chceme-li tu poměry vyspě-
lejšího světa, zkusme zmenšit
tenhle trapný rozdíl v odměňování
mužů a žen,“ říká Samek.

„Mužům nikdy neuškodí strávit
čas s potomkem. Lépe si uvědomí,
že se nedá mluvit o dovolené
v pravém slova smyslu. Ale je to o
domluvě obou partnerů. Ne každý
má ambice pracovní a ne každý
umí bez újmy přebalit malé poka-
kané dítě,“ uvádí ředitelka pardu-
bického letiště Hana Šmejkalová.

Ta musela kvůli rodině první
nabídku na práci v zahraničí odmít-
nout. „Měla jsem se stát ředitelkou
zastoupení Českých aerolinií v Chi-
cagu. Manžel se mnou odejít ne-
chtěl, dceři bylo pět let, takže jsem
to odmítla,“ říká. Další nabídka při-
šla o deset let později. Přijala ji.

„Dcera se mnou odjela do Maďar-
ska, kde vystudovala maďarsko-slo-
venské gymnázium. Fungovala jsem
jako máma, táta, ředitelka, vychova-
telka i opravář. Zjistila jsem, že mám
široký záběr a že bych zvládla práci
v USA i s malou dcerou. Ale nechtě-
la jsem tehdy bourat funkční rodi-
nu,“ uvádí.

„Fungovala jsem jako máma, táta, vychovatelka i opravář“

9.3.2016 Mladá fronta DNES str. 16 Kraj Pardubický

Lenka Štěpánková Univerzita Pardubice

Vysoké pracovní pozice jsou stále záležitostí především mužů.
Ženy takové posty často přijímají až v době, kdy jim odrostou děti.

redaktorka MF DNES PARDUBICE Dvě ženy za poslední měsíce obsadily v Pardubicích vysoké pozice. Hana Šmejkalová se stala ředitelkou letiště, Romana Provazníková je v současnosti jedinou **děkankou** na **Univerzitě Pardubice**. Jsou však výjimkou. Přestože Mezinárodní den žen včera připomněl důležitost ženské rovnoprávnosti, žen na vysokých postech je stále málo.

„V porovnání se Západem u nás stále není příliš obvyklé genderově rovnoprávné vnímání světa. Takhle obecná atmosféra se projevuje i v pohledu na ženy působící ve vysokých funkcích. To, že jich tam vidíme stále tak málo, je způsobeno i tím, že se tomu u nás tak málo lidí diví. A příklady táhnou,“ vysvětluje antropolog Tomáš Samek.

Ženy často v profesním růstu limituje mateřství a péče o rodinu. Není proto výjimkou, když vyšší funkci přijmou až v době, kdy jsou jejich děti odrostlé.

Takovým případem je Irena Burešová, která v Přelouči zastává post starostky už páté volební období. Funkci získala až poté, co jí zemřel manžel a dcera se odstěhovala.

„Kdybych byla mladší a měla dceru malou, určitě bych tuto funkci nevzala. Takhle jsem ale rodinou nebyla limitována, neřeším, jestli denně v práci strávím deset nebo dvanáct hodin. Vůbec se ale nestydím za to, že jsem mnoho hodin probřečela a vyčítala si, proč jsem vůbec kandidovala. A to jsem vůbec netušila, do čeho jdu,“ uvádí Burešová.

Také **děkanka Fakulty ekonomicko-správní Univerzity Pardubice** Romana Provazníková svou funkci získala až v době, kdy byla rozvedená a jejímu synovi bylo 28 let. Přesto si dokáže představit, že by na tento post nastoupila i dřív.

„Už v době, kdy byl syn malý, jsem získala tříměsíční studijní stáž v Birminghamu a s pomocí manžela a babiček jsme i toto zvládli. Navíc jsem musela i v době, kdy byl syn malý, pracovat na disertační práci, což pro mne znamenalo začít až večer, když jsem ho uložila ke spánku, a jediný volný večer, který jsem měla, byla sobota. Takže si myslím, že bych takovouto výzvu přijala i tehdy, byla jsem mladší a zátěž jsem zvládala,“ uvádí. Mnohdy tak pomáhá, když na rodičovskou dovolenou jde muž. Jenže v tom případě se řeší rozpočet. „Nepochybuji o tom, že by muži chodili na rodičovskou častěji, kdyby ztráta jejich příjmu nebolela rodinu o tolik víc než ztráta příjmu ženy. Chceme-li tu poměry vyspělejšího světa, zkusme zmenšit tenhle trapný rozdíl v odměňování mužů a žen,“ říká Samek.

„Mužům nikdy neuškodí strávit čas s potomkem. Lépe si uvědomí, že se nedá mluvit o dovolené v pravém slova smyslu. Ale je to o domluvě obou partnerů. Ne každý má ambice pracovní a ne každý umí bez újmy přebalit malé pokakané dítě,“ uvádí ředitelka pardubického letiště Hana Šmejkalová.

Ta musela kvůli rodině první nabídku na práci v zahraničí odmítnout. „Měla jsem se stát ředitelkou zastoupení Českých aerolinií v Chicagu. Manžel se mnou odejít nechtěl, dceři bylo pět let, takže jsem to odmítla,“ říká. Další nabídka přišla o deset let později. Přijala ji.

„Dcera se mnou odjela do Maďarska, kde vystudovala maďarsko-slovenské gymnázium. Fungovala jsem jako máma, táta, ředitelka, vychovatelka i opravář. Zjistila jsem, že mám široký záběr a že bych zvládla práci v USA i s malou dcerou. Ale nechtěla jsem tehdy bourat funkční rodinu,“ uvádí.

Foto popis| Úspěšné ženy Romanu Provazníkovou (nahore), Hanu Šmejkalovou (vlevo dole) a Irenu Burešovou (vpravo dole) spojuje to, že vysoké pozice přijaly až v době, kdy jim odrostly děti.

Foto autor| Foto: archiv MAFRA